

Fülöp Kálmán

Nyárderék

A domb
finom
vonalainak
hajlatán

elsiklik
a sárguló
nyár
vérszegény
lobbanása,

s csak
a kopasz
tarló
felett
ásító
hamiskás
szellő
nyugtázza,

hogy
tovatűnt
a július
cserebogár-
álma.

Vadlibák

Fülemben
cseng
a szárnyak
suhogása

más fészek
házak

---

házfalak —
egy pillanatra
megáll
az idő

a vadlibák
szárnya alatt...

Tűzkereszt

Tűzkereszt,
vér,

boldog tekintet —

nem rágja
moly
a
büszke éjt.

Tíz aranypénz
a bakó bére —

megduplázzák
a szenvedélyt...

Falum tornya

Félelmet
gerjeszt
esti csillogása

hiszem
hogy él
s világol

fényében
az Úr
felém nyúl —
tűzarca lángol...

Böszörményi Zoltán

Emlék

Estefelé emberes vihar kerekedett. A szél az udvaron álló nagy diófa lombjába kapaszkodott és nem akarta elereszteni.

Alkonyodott, amikor a hirtelen összegyűlt fekete felhők elborították a rózsacsíkos eget. A falusi utcát szegélyező lámpák el-elhaló fénye jelezte, hogy nem tréfál az időjárás, komolyra fogta a szavát.

— Félek! — bújt nagyanyjához a gyerek, és bő szoknyájába akaszzkodott.

— Ugyan már, mitől? Egy kis égi háború az egész. Görgetik a mennyek hor-dóit. Nemsokára vége — nyugtatgatta az asszony unokáját, s megsimogatta kopaszra nyírt fejét.

Megfordult, magára hagyta a fiút, s benyitott a tisztaszobába. A kemence padkáján megkereste a gyufásdobozt.

Fény buggyant a sercegő foszforfej nyomán.

A petróleumlámpáról leemelte az üvegburát és közel vitte a lángot a kanóchoz.

Alig végzett, a gyerek már ott volt a nyomában.

— Nem láttad nagyapát? — kérdezte tőle, csakhogy elterelje a figyelmét egy újabb hatalmas dörgéstől.

— A nyári konyhában maradt — szólt a fiú.

Remegett a hangja.

— Szólj neki, jöjjön be, mert ma itt vacsorázunk — mutatott a megterített asztalra.

— De hogy menjek ki ilyen viharban? — nézett rá rémulten a gyerek.

— Itt van, né — nyomta a kezébe a kis esernyőt, s megveregette a vállát. — Néhány lépés az egész. Mennék én, de látod, rosszak a lábaim. Te fürgébben mozogsz — biztatgatta.

A fiú kinyitotta az esernyőt, a küszöbről kétszer is visszanezett, mielőtt nekiramodott. Pár perc múlva az öreggel tért vissza.

— Na, és mit csinált a nagyapád? — kérdezte az asszony, s már húzta is a székeket az asztal mellé.

— Nem a nyáriban volt, hanem az istállóban. Ott találtam rá. Könyökölt a kisajtón.

— Gyertek enni, Jani — szólt az asszony a téblábolókra, mert azok sehogy sem akartak asztalhoz ülni.

Az öreg előhalászta zsebéből bicskáját. Kicsattintotta az élet. Kenyeret vett a kezébe. Ráérősen apróra vágta. Ugyanúgy a szalonnát, aztán a kolbászt. A vastag húsú paprikát is felaprította, és sorban fogatlan szájába rakta.

